

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **NET and GAMES a.s.**, se sídlem Bednářova 621/29, Brno, zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem, se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 15. 5. 2015, č. j. MF-58430/2014/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 Af 58/2015 - 78,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 Af 58/2015 - 78, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, č. j. MF-112365/2013/34-2 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), zrušil na základě § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2009, č. j. 34/46120/2009, v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterijního systému KAJOT VLT na více zařízeních na adrese Chlumecká 712/8, Praha 9. Ke zrušení tohoto povolení (dále také jen „loterijní povolení“) přistoupil z důvodu jeho rozporu s obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 10/2013 (dále také „loterijní vyhláška“). Uvedená vyhláška zakazovala provozování loterie a jiné podobné hry na území hlavního města Prahy s výjimkou míst konkrétně uvedených v příloze vyhlášky. Uvedená adresa Chlumecká 712/8 však v příloze vyhlášky jako místo, kde lze tato zařízení provozovat, nebyla uvedena.

[2] Rozklad podaný žalobkyní ministr financí (dále také „žalovaný“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“)

napadené rozhodnutí, stejně jako i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Městský soud neshledal důvodnou námitku týkající se nedodržení notificačního procesu zákona č. 300/2011 Sb., a v důsledku toho nemožnost jeho aplikace. Nepřisvědčil ani žalobní argumentaci o nerespektování principu hierarchie norem a související námitce, podle níž měl žalovaný postupovat ve správním řízení podle § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu, pokud měl za to, že není oprávněn posoudit zákonnost či ústavnost loterijní vyhlášky. Nesouhlasně se městský soud vyjádřil i k otázce aplikovatelnosti práva Evropské unie. Shledal, že posuzovaný případ do tohoto rámce nespadá, neboť zde chybí přeshraniční aspekt. Pro uvedené tudíž není důvodná ani argumentace žalobkyně odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 6. 2015, č. C-98/14 ve věci *Berlington Hungary* a nepřiléhavým shledal i další odkaz na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva č. 65681/13 ve věci *Vékony v. Maďarsko*. Za neopodstatněnou považoval městský soud i námitku nepřiměřeného omezování podnikatelské činnosti s odkazem na závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15.

[5] Za důvodnou naopak městský soud považoval žalobní námitku, podle níž je loterijní vyhláška vadná, neboť z výčtu povolených adres ani ze samotného jejího textu není zřejmé žádné pravidlo, postup či kritérium, podle kterého zastupitelstvo hlavního města Prahy postupovalo při jejich výběru. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 5/2017 - 73, v němž se kasační soud mimo jiné vyjádřil i k předmětné loterijní vyhlášce, jakož i v návaznosti na rozsudek městského soudu týkající se téže vyhlášky a stejných účastníků ze dne 26. 1. 2018, č. j. 9 Afs 45/2015 - 117, městský soud uzavřel, že v obvodu městské části Praha 9, v níž se nachází i provozovna žalobkyně, je podle přílohy loterijní vyhlášky uvedeno 10 míst, na nichž je provozování loterií bez omezení dovoleno. Obsah loterijní vyhlášky však neumožňuje přezkoumat, z jakého důvodu městská část vyloučila provozování loterií právě na adrese sídla provozovny žalobkyně. Městský soud tudíž dovedl, že racionální a objektivní odůvodnění takové úpravy chybí. Podle městského soudu hlavní město Praha postupovalo při vydání loterijní vyhlášky diskriminačním způsobem při stanovení kritérií k zařazení míst do seznamu povolených lokalit. Přestože městský soud nevyločil, že taková úprava nemusí nutně diskriminaci znamenat, obec musí být schopna doložit legitimní důvody, pro které ke zvolené úpravě přistoupila. Z uvedeného důvodu, jelikož takové odůvodnění neměl městský soud k dispozici, se přiklonil k závěrům ve výše zmíněných rozsudcích a odkázal i na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 78/2018 - 62. Učinil tak přesto, že potvrdil i znalost odlišné judikatury vztahující se k posouzení téže vyhlášky, jak ji vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 98/2018 - 48.

III.

[6] Proti napadenému rozsudku se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) bránil podáním kasační stížnosti z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nesouhlasí se závěry o neaplikovatelnosti loterijní vyhlášky. Má za to, že ji městský soud posoudil v rozporu se svojí ustálenou rozhodovací praxí. Konstantě totiž rozhodoval tak, že loterijní vyhlášku nepovažoval za diskriminační (viz rozsudky uvedeného soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 24/2015, sp. zn. 8 Afs 43/2015 či sp. zn. 8 Af 54/2015 vztahující se k městským částem, v nichž byl přijat plošný zákaz provozování loterií a jiných podobných her, resp. rozsudek sp. zn. 8 Afs 51/2015, který se vztahoval k téže městské části jako v nynější věci, v němž také diskriminační povahu téže loterijní vyhlášky nedovodil). Tento odklon od stávající rozhodovací praxe městský soud v napadeném rozsudku neodůvodnil, nevysvětlil,

pokračování

proč právě v souzené věci se rozhodl odchýlit i od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 98/2018 - 48, v němž tatáž loterijní vyhláška nebyla shledána diskriminační. Hodlal-li se městský soud od této judikatury odchýlit, měl toto odlišné posouzení podrobně odůvodnit. Městský soud nevysvětlil ani důvody, pro které považuje loterijní vyhlášku za diskriminační.

[8] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem, že kritéria pro výběr konkrétních adres musí být seznatelná již ze samotné obecně závazné vyhlášky, resp. z jejích příloh. Pokud chtěl městský soud tuto normu vyložit, mohl vyjít z důvodové zprávy k ní, či z jiných dokumentů, zachycujících proces novotvorby. Stěžovatel podrobně popisuje proces přijetí loterijní vyhlášky, v němž na základě transparentních kritérií vyplývajících v obecné míře z její preambule a z podkladových materiálů jednotlivých městských částí (obvodů), které jsou veřejně dostupné, městské části stanovily místa, kde lze loterie a jiné podobné hry provozovat. Na základě toho byl odsouhlasen záměr na vydání loterijní vyhlášky, která byla přílohou usnesení č. 745 ze dne 7. 5. 2013. Městský soud se však těmito dokumenty nezabýval. Stěžovatel v této souvislosti upozorňuje i na to, že v některých případech Magistrát hlavního města Prahy dokonce při stanovní seznamu povolených adres přezkoumal návrhy městských částí, zda splňují požadované podmínky. Výběr míst, na nichž provozování loterií a jiných podobných her není povoleno, tedy byl stanoven na základě jasných pravidel a objektivních kritérií, a v dané věci proto nelze aplikovat závěry vyplývající z rozsudků, na něž městský soud odkázal v napadeném rozsudku. Jelikož jsou dokumenty vztahující se k loterijní vyhlášce veřejně dostupné, mohl je městský soud zohlednit i bez návrhu.

[9] Stěžovatel poukazuje i na to, že loterijní vyhlášku opakovaně posuzovalo Ministerstvo vnitra a neshledalo její nesoulad ani s platnými právními předpisy, ani s ústavním pořádkem. Stejně stanovisko pak k této vyhlášce zaujal i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který ji také přezkoumával v souvislosti s možným narušením hospodářské soutěže. Ani on nedovodil nesoulad loterijní vyhlášky se zákonem.

[10] K nezařazení konkrétní adresy Chlumecká 712/8, Praha 9, do seznamu povolených adres stěžovatel doplňuje, že Magistrát hlavního města Prahy zde akceptoval návrh příslušné městské části, jak vyplývá z usnesení č. 331/RMČ/2013. Učinil tak s odůvodněním, že adresa byla vypouštěna náhradou za jinou adresu (Chlumecká 765) proto, že se jedná o přesun herny a kasina z prostor Zábavního centra Černý Most do nových prostor Nákupního centra Černý Most a tato změna byla vynucena skutečností, že vlastník objektu na adrese Chlumecká 712 chce tyto prostory využít k jinému účelu.

[11] Stěžovatel shrnuje, že za účelem posouzení diskriminační povahy loterijní vyhlášky je třeba posoudit všechny podkladové materiály, které se k ní vztahují, a ani pasivitu hlavního města Prahy v nynějším řízení, v němž neuplatnilo práva osoby zúčastněné na řízení, nelze klást stěžovateli k tíži. Stěžovatel má za to, že městský soud pochybil, pokud v takovém případě nevyzval Magistrát hlavního města Prahy k doložení bližšího odůvodnění přijetí loterijní vyhlášky, čímž by současně dostal požadavku vyplývajícím z § 36 odst. 1 s. ř. s. Městský soud nevyložil žádné právní úvahy, které jej vedly k vyslovení závěru o nemožnosti aplikace loterijní vyhlášky, naopak vyjádřil pouze obecný závěr, že obsah obecně závazné vyhlášky neumožňuje přezkoumat, z jakého důvodu městská část vyloučila provozování loterií v ulici Chlumecká, který však ve světle argumentace stěžovatelky nemůže obstát. Nevysvětlil ani důvody, pro které nezohlednil veřejně dostupné podklady k loterijní vyhlášce, a z jakého důvodu se odklonil od právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 9 As 98/2018 - 48. Napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV.

[12] Žalobkyně svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatelova stěžejní kasační argumentace spočívá v tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Tímto kasačním důvodem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] se Nejvyšší správní soud zabýval především, neboť pokud by tuto vadu napadený rozsudek vykazoval, nemohl by být podroben věcnému přezkumu z ostatních kasačních důvodů.

[16] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního soudu pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjištěvané, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána i tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[17] V souzené věci stěžovatel vytýká, že městský soud nevysvětlil důvody, pro které považuje loterijní vyhlášku za diskriminační, a také, že se nevypořádal s odlišnou judikaturou správních soudů, která dospěla k závěru, že tatáž loterijní vyhláška nemá diskriminační charakter. Těmito námitkám Nejvyšší správní soud přitakává.

[18] Městský soud v napadeném rozsudku shledal, že obsah obecně závazné vyhlášky neumožňuje přezkoumat, z jakého důvodu městská část Praha 9 vyloučila provozování loterií v ulici Chlumecká, a dodal, že racionální a objektivní odůvodnění zvolené úpravy chybí. Současně své závěry zaštitil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 5/2017 - 76. Jakkoliv závěry tohoto rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za nadále platné a použitelné i v souzené věci, nemohl přehlédnout, že městský soud úvahy v něm vyslovené použil selektivně. citoval z něj, že „[p]řevzetí návrhů městských částí bez dalšího úpravu v obecně závazných vyhláškách neospravedlňuje. Odkaz na požadavky městských částí je sice racionální z hlediska politického procesu tvorby regulace, není však nutně racionální z hlediska práva. Jelikož se politika a právo nekryjí, nelze ani politické důvody přijetí určité úpravy ztotožňovat s důvody ospravedlňujícími nerovné zacházení s adresáty práva. Převzetí návrhů městských částí nezaručuje, samo o sobě, legitimnost rozdílného zacházení s adresáty právního předpisu. Nevylučuje svévoli na straně městské části, která by se následně převzetím jejího návrhu do obecně závazné vyhlášky přenesla.“ a dále, že „[j]e zřejmé, že se provozovatelé mohou přestěhovat a že každý na zakázané adrese má zakázáno automaty provozovat a že každý na jiných dovolených adresách je může dál provozovat. Zakázání provozu hracích automatů na určité adrese ale nutí subjekt provozující loterie v tomto místě k přemístění, což mu přináší další náklady. Rovněž tím přichází o klientelu, která je vázána na místo provozování loterií a dána zvykem chodit k tomu konkrétnímu provozovateli. Možnou nerovnost způsobuje právě tento dopad – některé subjekty náklady na stěhování a ztrátu klientely budou muset v důsledku obecně závazné vyhlášky nést, jiné ne. Tato nerovnost je přitom nutným a přijatelným důsledkem

pokračování

obecní úpravy míst provozování loterií, nesmí ale být libovolná, tj. založená na subjektivních důvodech tvůrce právního předpisu. Musí být racionální a objektivně odůvodněná.“

[19] Současně ale městský soud přehlédl, že posledně odkazovaný rozsudek prvního senátu také vyšel při úvahách o povaze loterijní vyhlášky z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10 (dále jen „náleze ve věci Františkovy Lázně“). V něm Ústavní soud shledal, že „[v]e vztahu ke obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic a jejich částí či návsí nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá. Nevyplyvá-li důvod vymezení konkrétních míst z okolností nebo povahy věci, tíží nakonec obec, jež obecně závaznou vyhlášku vydala, povinnost v řízení před soudem takové racionální a neutrální důvody předestřít a obhájit.“ (zvýraznění přidáno soudem).

[20] Městský soud však v souzené věci pouze konstatoval, že hlavní město Praha použilo kritéria k zařazení míst do seznamu povolených lokalit pro provoz hazardu diskriminačním způsobem. K tomu dále uvedl, že „[situace, kdy v jedné části obce je provoz loterie v městských budovách zapovězen, zatímco v jiné městské části je takový provoz legální, zakládá odlišné zacházení, což však ještě nemusí diskriminaci znamenat, pokud je obec schopna doložit legitimní důvody, pro které k takové úpravě přistoupila],“ a nakonec dodal, že podle požadavků vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu musí tyto legitimní důvody prokázat obec, nikoliv městská část (viz rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 78/2018 - 62).

[21] V souzené věci přitom není pochyb o tom, že samotná loterijní vyhláška podrobné odůvodnění volby těch kterých lokalit, v nichž je umožněno provozování loterií či jiných podobných her, neobsahuje. S tím se však městský soud neměl spokojit, nýbrž v souladu s citovaným nálezem ve věci Františkovy Lázně, jehož se dovolával i městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 5/2017 – 76, měl vzít v potaz, že postačí, pokud důvody přijaté regulace, racionální a neutrální, vyloží obec v řízení před soudem.

[22] V tomto směru však městský soud zůstal tzv. na půli cesty. V řízení o žalobě sice hlavní město Prahu vyzval k vyjádření, zda v souladu s § 34 s. ř. s. hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, jelikož však tohoto svého práva hlavní město Praha nevyužilo, městský soud s ním dále nejednal. Potud byl postup městského soudu správný. Městský soud však v dalším již toto město nevyzval, aby důvody zvolené úpravy míst, v nichž je provozování loterií či jiných podobných her na území městské části Praha 9 povoleno, vysvětlilo. Naopak bez dalšího uzavřel, že tyto důvody chybí. Dovodil tedy její diskriminační charakter a s ohledem na to také zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[23] Stěžovateli však lze v tomto ohledu přisvědčit, že chybějící důvody zvolené regulace provozu loterií a jiných podobných her v samotném textu loterijní vyhlášky, z nichž by bylo lze dovodit, že jde o úpravu neutrální, racionální a nediskriminační, nemohou jít bez dalšího k jeho tíži. Není to totiž stěžovatel, kdo je původcem této loterijní vyhlášky, a kdo tudíž může nejen ovlivnit její obsah, ale také přijatou regulaci odůvodnit.

[24] Jakkoliv tedy hlavní město Praha, jehož vyhlášky se stěžejní sporná otázka dotýkala, nevystupovalo v řízení o žalobě ani jako osoba zúčastněná na řízení, měl přesto městský soud obstatat vyjádření tohoto města k důvodům zvolené úpravy provozování loterií a jiných podobných her. Nejvhodnějším k tomu byl postup podle § 74 odst. 1 věty poslední s. ř. s. (*Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy ke projednání věci potřebné,*

popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.“). Městský soud tedy měl vyzvat hlavní město Prahu, aby pro věc podstatné skutečnosti sdělila, popřípadě předložila podklady relevantní při tvorbě a schvalování loterijní vyhlášky a při formulaci jejího obsahu co do vymezení míst, v nichž je provoz loterií umožněn. Nebo měl přinejmenším vyzvat uvedené město, aby odkázalo na veřejně dostupné dokumenty, jež o důvodech jím přijaté úpravy v loterijní vyhlášce svědčí. Právě takovým postupem bylo možno dosáhnout objasnění důvodů regulace a návazně na to usoudit, zda tato splňuje požadavky vyplývající ze zmíněného nálezu ve věci Františkovy Lázně.

[25] Pokud však městský soud zcela rezignoval na to, aby se pokusil ve spolupráci s městem Praha zjistit důvody přijaté regulace, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[26] Stěžovateli je nutno přisvědčit i v tom, že se městský soud, ač v napadeném rozsudku upozornil na skutečnost, že jeho vlastní judikatura vztahující se k loterijní vyhlášce není jednotná, bez dalšího odůvodnění přiklonil k jedné judikатурní linii (konkrétně k rozsudku č. j. 9 Af 45/2015 - 117) a proč naopak nenásledoval ve vztahu k téže vyhlášce názor o její nediskriminační povaze, vyjádřený např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 98/2018 - 48. Neuvedl ani, zda se tato judikatura týká skutkově i právně obdobných případů. Přitom skutečnost, že se všechny odkazované rozsudky dotýkaly téže loterijní vyhlášky, bez dalšího nemusí znamenat, že jejich závěry jsou plně použitelné i v nynější věci. Je totiž třeba vždy respektovat skutkové i právní podobnosti či odlišnosti a teprve v jejich kontextu uvážit, zda ty které závěry jsou či nejsou použitelné a proč. V případě konkrétních závěrů téhož soudu pak je potřebné podrobně odůvodnit, proč je městský soud následoval a proč opačně považuje za nesprávné a nepoužitelné. Ani takovou úvahu městský soud nečinil, tudíž i v tomto směru je napadený rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[27] V dalším řízení tedy městský soud nejprve vyzve hlavní město Prahu postupem podle § 74 odst. 1 věty poslední s. ř. s., aby objasnilo důvody přijaté regulace v loterijní vyhlášce, případně aby odkázalo na veřejně dostupné zdroje či předložilo příslušné podklady, z nichž při tvorbě své vůle vycházelo. Teprve poté může městský soud opětovně charakter loterijní vyhlášky relevantně posoudit z hledisek a způsobem, jak má na mysli Ústavní soud zejména v nálezu ve věci Františkovy Lázně (zda obec při výběru míst, v nichž je či není provozování loterií a jiných podobných her přípustné, dbala na hledisko rovného zacházení a uplatňovala přitom navenek seznatelné, racionální, nediskriminační a nesvévolné důvody ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá). Zohlední též judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *„právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace)“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 233/2017 - 34, či ze dne 25. 8. 2020, č. j. 4 As 4 As 28/2020 - 34). Po zvážení všech relevantních skutkových okolností případu a doplněných důvodů přijaté regulace městský soud o věci nově rozhodne.

[28] S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů se již Nejvyšší správní soud nezabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť to s ohledem na chybějící důvody pro posouzení stěžejní sporné otázky (diskriminační povahy loterijní vyhlášky) považoval za předčasné.

pokračování

VI.

[29] Kasační stížnost je důvodná, a proto Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 část věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu